

Đề bài:

Đóng vai
bà mẹ của
Sọ Dừa kể
lại truyện
Sọ Dừa.

Bài làm

Hai vợ chồng tôi vì nghèo nên phải đi ở làm thuê cho nhà Phú Ông đã mấy chục năm nay. Chẳng hiểu sao đã ngoài năm mươi tuổi nhưng chúng tôi vẫn chưa có lấy mụn con. Chúng tôi ngày đêm ao ước sinh được một đứa con dù trai hay gái cũng được, để đỡ đần lúc tuổi về già.

Một hôm, trời nắng to, tôi đi vào rừng hái củi cho chủ, khát nước quá mà không tìm thấy suối. Thấy cái sọ dừa bên gốc cây to đựng đầy nước mưa, tôi bung lên uống. Không ngờ tôi đã có mang.

Chẳng lao lâu, chồng tôi mất. Tôi sinh ra một đứa trẻ không chân, không tay, tròn như một quả dừa. Tôi buồn lắm, toan vứt đi thì đứa con bảo:

- Mẹ ơi, con là người đầy. Mẹ đừng vứt con đi mà tội nghiệp.

Nghĩ lại, thấy thương con, tôi đành để con lại nuôi và đặt tên cho nó là Sọ Dừa. Lớn lên, Sọ Dừa vẫn không khác lúc nhỏ, cứ lẩn lộn lốc trong nhà, chẳng làm được tích sự gì. Tôi cứ than phiền:

- Con nhà người ta bảy, tám tuổi đã đi chăn bò, chăn trâu. Phụ giúp bố mẹ được nhiều việc. Còn mày thì chẳng làm được việc gì cả.

Nghe lời tôi nói như vậy, Sọ Dừa cũng nói luôn:

- Gì chứ chăn bò thì con chăn cũng được. Mẹ cứ nói với phú ông cho con ở chăn bò.

Nghe con nói như vậy, tôi liền đến hỏi phú ông. Phú ông có vẻ không đồng ý, ông ta nghĩ: Cả đàn bò giao cho thằng bé không ra người không ra ngọc ấy, chăn dắt làm sao? Nhưng hấn lại nghĩ: Nuôi nó thì được cái tí tởn cơm, công xá chẳng được là bao, hơn nuôi đứa khác nhiều. Thôi cứ thử xem!

Thế là Sọ Dừa ở nhà phú ông. Nó chăn bò rất giỏi. Hằng ngày, Sọ Dừa lẩn theo đàn bò ra đồng, tới đến lại lẩn theo đàn bò vào chuồng. Ngày nắng cũng như ngày mưa, đàn bò con nào con nấy bụng no căng. Phú ông mừng lắm. Tôi cũng mừng thầm trong bụng và nghĩ rằng có lẽ con tôi có phép thần kỳ nào đó.

Ngày mùa năm ấy, nhà phú ông bận rộn lắm, tôi tớ ra đồng hết nên ba cô con gái phải thay phiên nhau đi đưa cơm cho Sọ Dừa. Nghe Sọ Dừa kể lại thì hai cô chị rất ác nghiệt, kiêu căng luôn hắt hủi nó. Còn cô út rất hiền lành, tính hay thương người ền đối đãi với nó rất tử tế. Có của ngon vật lạ cô út thường giấu đem cho Sọ Dừa.

Tôi vô cùng ngạc nhiên khi cuối năm ấy, Sọ Dừa giục tôi đến hỏi con gái nhà phú ông làm vợ. Tôi nghĩ một người ở như Sọ Dừa làm sao sánh được với con gái nhà phú ông nhưng không dám nói với con. Tôi chỉ khuyên nó nhà mình nghèo nên chưa có tiền để lấy vợ con cứ chăm chỉ làm ăn rồi tính sau. Sọ Dừa không nghe cứ khăng khăng năn nỉ bằng được nên

tôi dành kiếm ruộng cau đến nhà phú ông. Thấy tôi đặt vấn đề hỏi con gái phú ông cho Sọ Dừa. Ông ta cười mỉa và nói về thách thức:

- Ừ, được! Muốn hỏi con gái ta, hãy về sắm đủ một chĩnh vàng cốm, mười tấm lụa đào, mười con lợn béo, mười vò rượu tăm đem sang đây.

Nghe ông ta nói vậy tôi bàng hoàng và nghĩ rằng chẳng bao giờ có đủ các thứ đó. Về nhà tôi nói với Sọ Dừa và khuyên nó đừng bao giờ nghĩ đến việc lấy vợ nữa. Không ngờ Sọ Dừa nói với tôi một cách quả quyết: “Mẹ đừng lo con sẽ lo đủ các thứ đó”. Đúng hẹn, tự nhiên tôi thấy trong nhà có bao nhiêu đồ sính lễ, lại có cả chục gia nhân ở dưới nhà chạy lên khiêng lễ vật sang nhà phú ông. Lúc đó tôi nghĩ rằng Sọ Dừa không phải là người trần. Phú ông nhìn thấy lễ vật, hoa cả mắt, lúng túng nói với tôi:

- Để ta hỏi con gái ta xem, có đứa nào ưng lấy thằng Sọ Dừa không.

Lão gọi ba đứa con gái ra rồi lần lượt hỏi. Hai cô chị bấu môi chê bai. Còn cô út cúi mặt xuống, tỏ ý bằng lòng. Phú ông đành phải nhận lễ và gả cô gái cho Sọ Dừa. Ngày cưới đã định nhưng tôi chưa chuẩn bị được gì cho con trai. Thấy tôi lo lắng Sọ Dừa bảo tôi: Mẹ đừng lo việc cưới xin con sẽ lo tươm tất.

Ngày cưới đã đến, tôi vô cùng ngạc nhiên thấy trong nhà được trang hoàng long lẫy, cỗ bàn linh đình, gia nhân chạy ra chạy vào tấp nập. Lúc gần rước dâu, tôi chẳng thấy Sọ Dừa đâu chỉ thấy một chàng trai khôi ngô tuấn tú cùng cô út của phú ông từ phòng cô dâu đi ra. Mọi người đều sùng sốt, mừng rỡ. Hai vợ chồng Sọ Dừa sống với nhau rất hạnh phúc. Thấy cô út là đứa con dâu hiền lại hiếu thảo nên tôi cũng mừng thầm.

Cuộc sống hàng ngày của gia đình tôi thật êm đềm trôi đi. Ngày ngày Sọ Dừa thì mài mê đèn sách chờ khoa thi, còn cô út thì se tơ dệt vải. Ngày thi đã đến Sọ Dừa đỗ Trạng Nguyên. Chẳng bao lâu nhà vua ban chiếu quan trạng đi xứ. Hai vợ chồng Sọ Dừa chia tay nhau nhưng vô cùng quyến luyến, khiến tôi không khỏi động lòng. Trước khi lên đường Sọ Dừa còn gọi vợ vào nhà và dặn dò kỹ lưỡng.

Một hôm hai cô chị đến xin phép tôi cho cô út đi chơi, thấy con dâu mới xa chồng buồn, nên tôi liền đồng ý cho cô út đi chơi cùng cho khuây khỏa. Thế rồi từ hôm đó, chẳng thấy cô út về, tôi lo lắng chạy sang nhà hỏi Phú Ông thì hai cô chị kể rằng: Khi chèo thuyền ra biển cô út đã sảy chân ngã xuống biển chết. Nghe tin đó tôi vô cùng đau lòng, thương xót cho cô con dâu hiền lành xấu số. Hết hạn đi sứ Sọ Dừa đã trở về, tôi không ngờ nó lại cùng đi với vợ nữa. Tôi như không còn tin vào mắt mình nữa. Sọ Dừa là người đã cứu con dâu thoát nạn. Thế rồi cô út đã kể lại chuyện bị hai cô chị hại. Tôi vô cùng sung sướng khi cả gia đình sum họp. Sọ Dừa là đứa con ngoan lại hiếu thảo nên mỗi khi đi xa về nó mua đủ các thứ quà.

Lần này xa nhà lâu ngày lại lập được chiến công trong việc đi sứ. Sọ Dừa bảo tôi là mở tiệc ăn mừng, để mời bà con làng xóm.

Thế rồi nó giấu vợ ở trong buồng không cho ra mắt. Cỗ tiệc vui vẻ tung bừng, làng xóm đến ăn mừng hết lòng khen ngợi con trai tôi đã thành đạt. Hai cô chị của nhà Phú Ông cũng đến dự tiệc. Khi gặp Sọ Dừa, tôi thấy hai cô thì nhau kể chuyện cô em rủi ro rồi khóc nức nở ra chiều thương tiếc. Nghe thế Sọ Dừa không nói gì. Tiệc xong Sọ Dừa cho gọi vợ ra. Tôi thấy hai cô chị xấu hổ đã lên ra về và từ đó bỏ đi biệt xứ.